

BESZÉLGETÉS A MEDVÉVEL

Múltkoriban, amikor fönn jártam a Hargitán, találkoztam egy medvével, gondoltam, megkérdem, ha már így utamba hozta a szerencse, igaz-e, amit róla beszélnek, írnak, szereti-e a mézet, a málnát, igaz-e, hogy olykor-olykor meg szokta dézsmálni a hegyi pásztor csordáját, nyáját? Ilyen és ehhez hasonló kérdésekkel hozakodtam elő a billegő járású mackónak.

Őkegyelme egy darabig eléggé barátságosan dirmegett-dörmögött, de aztán kötélnek állott, látva, hogy csak egy husángot, afféle alkalmi kézbelit, botot markolok, s nem medveölő puskát.

– Nos hát – dörmögte barátságosan nyújtva felém a mancsát –, nos hát, beszéljünk, ha nincsen egyéb dolga – mondta a medve, s azzal mellém telepedett a gyepre. – A mézet valóban nagyon szeretem.

– S a málnát?

– Málnászni voltam éppen, az volt az ebédem – törölte meg illendően a száját –, szeretem nagyon a málnát és az áfonyát is, noha szaporátlan s megfogja a fogam s szájam, az elébb is egy bokron pár szemet találtam, és tessék, még az ínyem is csupa festék. Ha tudtam volna, hogy találkozunk, megtartóztatom magam, nem szeretném, ha azt hinnék rólam, hogy nem mosom a fogam.

– Dehogy hiszik, dehogy hiszik – nyugtattam meg a mackót, s kivettem a tarisznyából pár kásásodó vackort –, amíg hazaér, ez is megteszi, leviszi a nagyját, magam is, ha nincs éppen kéznél a fogkefém, almát, körtét rágok.

Megköszönte a medve a vackort s a tanácsot, és elkezdett illendően majszolgatni.

– Na látja? – tartottam a zsebtükrom elébe, mikor a vackort megette.

– Nyoma sincs már az áfonyának.

– Holtáig tanul az állat – somlyodott el megelegedve, s megjött a kedve. És hálaból elárulta, hogy azok a vidám medvetörténetek, kalandok, amiket mesélni, írni szoktak róla, álmában történnek meg véle. Azért is alussza át a telt, hogy hőstetteiről minél többet mesélhessen.

– Szeretem embernek, gyermek közt játszónak álmodni magam – mondta a mackó boldogan.

– Egyébként maga az első élő ember, akivel valaha is szót váltottam.

Ettől én nagyon meghatódtam. Érthető, ha a további kérdezőskö-

désről megfeledkeztem. Nem is lett volna tapintatos ezek után leütött borjakról, ellopott juhokról érdeklődnöm. Meg aztán ő is megkérdezhetette volna, hogy szeretem-e a húst? Hová lesz az a sok borjú, bárány?

De ne firtassuk. Elbúcsúztunk, s a megható búcsúzásnál barátságom s hálám jeléül, nekiadtam a tükrom. Hátha ezen a télen valami tükrös történetet álmodik. Vagy legalább lesz mibe belepillantania, ha fölébred, s illendően rendbe szedheti magát addig is, amíg leballag a tél végi patakhoz kimosni szeméből az álmot.

– Hagyd abba azonnal, te csúfság! – ragadta galléron a mackó a rókát.
Kétszer sem kellett mondani a rókának. Elengedte a nyúl fülét, és elkezdett mindjárt mentegetőzni, hogy ő csak mókázgat, hancúrozzgat a nyuszival.

– Tapsolni akartam a fülével, ha már tapsifülesnek mondják.

Elengedte erre a medve a rókát. Az meg illa berek, nádak, erek, vitte az irháját, mire a nyuszi is szóhoz juthatott volna, már árkon-bokron túl inalt a róka. De nem állta meg, hogy futtában vissza ne kiáltssa:

– Kerülsz te még a kezembe, te nyafka!

A nyuszi meg füleit tapogatva elpanaszolta, hogy mit mívelt vele az álnok tyúktolvaj.

